

SZILÁGYI SÁNDOR

– érinthetetlen –

sűrű fáradtság esőfüggönyén át
néztem felejtethetlenné arcodat
egy kapkodó mozdulaton
fekszünk mind a ketten
s hisszük, hogy a szorítás vége: halál
egyre közelebb húzzuk
a másik kifogyhatatlan vágyait
lassan válunk mozdulatlan
lobogó, feszült alakká
önmagunk emlékeivé
lettünk saját részre örökké

léleknek lovagja

elátkozottak eretnek szavain csüngve
dühöngők jogos haraggal, mert isten istent játszik
naponta adok okot magamnak az
esetlenség értelmetlen halálára
nem hír a vonuló had, csak
szenvedés és értelmetlen romlás marad
nem fogok véremmel palotát felhúzni
nem lesz karom a királyág alapja
felfordult vezér, a paripa összezúzta
vezetni gyenge volt ereje, elégtelen
gyászruhában nyalja seggét a tobzódás istenének
beteg szajhák simogatják piszkos karmukkal
zászlaját a porban, lelkét a pokolban
hagyta
kegy már neki a gyors halál